

Zafer Yalçınpınar

Ölümcül Defter

Ölümcül
Defter

UPAS Yayın

-20-

“Ölümcül Defter”
Zafer Yalçınpınar

Eylül 2019
upas.evvel.org

E-posta
upasnesriyat@gmail.com

Zafer Yalçınpınar (1979, İstanbul)

1997'de İstek Vakfı Belde Koleji'nden mezun oldu. 2002 senesinde Marmara Üniversitesi Ekonometri Bölümü'nde lisans derecesini, 2004 senesinde ise Marmara Üniversitesi Bankacılık ve Sigortacılık Enstitüsü'nde yüksek lisans derecesini tamamladı. 2004-2013 yılları arasında Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumu'nda (TÜBİTAK) endüstri mühendisliği alanında 'uzman araştırmacı' olarak görev aldı; birçok ulusal/uluslararası projede eğitim, danışmanlık ve analiz çalışmaları yürüttü. 2016 itibarıyla "Sürdürülebilirlik" ve "Sürdürülebilir Kalkınma" üst-başlıklarına yoğunlaştı.

Efemeratik bir edebiyat, şiir, kültür-sanat ve koleksiyon arşivi olan evvel.org kapsamında gerçekleştirdiği poetika çalışmalarıyla tanınıyor. Yıllardır, kültür-sanat oligarşisine karşı durarak "sıkı şiir" ile "imgelemin özgürleşmesi" kavramlarını savunmak için mücadele ediyor.

Doğduğu günden bugüne Kadıköy-Erenköy'de yaşamaktadır.

Yayımlanmış Kitapları

Karşı (Öykü, 2000, Lotus Yayınları)

Korkak Düşler (Öykü, 2001, Lotus Yayınları)

Siya (Öykü, 2006, Mevsimsiz Yayınları)

Livar (Şiir, 2007, Lotus Yayınları)

Kelimenin Yüzü (Sözlük, 2007, Çekirdek Sanat Yayınları)

Meydansız (Şiir, 2009, Çekirdek Sanat Yayınları)

Çalmayan (Şiir, 2014, Kendi Yayınları)

Rüzgâr Defteri (Anlatı, 2015, Oyun Yayınevi)

Tarihinsancısı (Şiir, 2017, YAYIN Pasaj69)

Kötü (Şiir, 2018, Upas Yayın)

Not: Yalçınpınar'ın ayrıntılı özgeçmişine <http://bit.ly/zykimdir> adresinden ulaşabilirsiniz.

*Biricik-mu,
Duygu Gündeş için
bağlılıkla, daima...*

Birkaç sayfayı boş bırakarak -düşünmeyerek- başladım yazmaya... Unutmak ve unutmanın araçları olmasaydı, dünya dönmezdi. Yaşamın içinde bir yaşam daha vardır:

Unutu(ş)lar...

Mart 2019

Gece bahçesi sessiz,
ağaçlarımız budanmış
bir yutkunma öncesinde.

sarmaşıklar
henüz uzanmamış
baharla birlikte
erik çiçeklerinden
gözlerimize.

gözlerimiz
beyazlamamış
gecenin sesine
soluk almadan.

Bildiğim her şeyi unuttum. Nasıl ve neden unuttuğumu da hatırlamıyorum. Sanki devasa bir fırtına kopmuş, o karmaşada insanlar birbirlerinin seslerini duyamamışlar, seslerin ve ânların arasındaki tüm bağlar kopmuş, canavarlaşan fırtına tüm sesleri yutmuş, gibi...

...sonra.

Hava ısınıyor fakat su soğuk hâlâ...

Dereler, ağaçlar ve toprak suyla düşünmeye başladı. Tekneler, balıklar, çiçekler, bulutlar, her şey suyla birlikte düşünmeye, canlanmaya çalışıyor. Fakat, su soğuk hâlâ...

Suyun

suyla

buluşması

gökyüzünün

gökyüzüyle

toprağın

toprakla

köklerin

köklerle

buluşması.

Yaşamın dağılımı.

Delice uyandı soğuk su. Sonra sordu kendine:

“Hâlâ uyuyor olabilir miyim?”

martılarla ve çiçeklerle bırakılmış
yaşamın serin bir rüzgârla kutsandığı
akarsuların yepyeni parladığı
her gündeğumunun kıyısında
binbir sırlı aynalar gibi göllere yansıyan
gökyüzünün sonsuz anlatılarıyla
yaprakların güçlü gölgesinde:

“Toprağın doğumunu düşünüyorum.”

Suyla ve toprakla anlaştım. Baharın gelişini hissedebilmen
için mezarına çiçekler diktim.

Duygu...

Acıların ve mutlulukların en büyüklerini yaşadık birlikte...
Nâzım Hikmet'in şiirindeki gibi; **“Yaşadık!”**¹

---

¹ Bkz: “Yaşamaya Dair”, Nâzım Hikmet

Onlar ise...

Muvakkithâne Caddesi'nin Surp Ermeni Kilisesi'yle kesiştiği küçük meydandaki tuhaf heykel yapının önüne oturdum ve geleni geçeni izledim. Her çeşit insan... Ne çok tipoloji... O zaman aklıma şu 'anlaşılmaz önerme' geldi:

“Eğer insanlar bu kadar çeşitli olmasaydı, insanlığın ne demek olduğunu anlayamazdım.”

Duramıyorum hiçbir yerde, bir sesin dalga dalga yayılması, sonra da yok olması...

Yok oluyor mu gerçekten?

Duramıyorum hiçbir yerde, m¼zik gibi uçucuyum.

Bir davul vuruşuyum, aynı yerde bin yıl sonra tekrarlanacak
bir davul vuruşuyum.

Duramıyorum hiçbir yerde, hiç kimseyle...

Hiçim.

Hiç
imle
dolu
iç
im.

Otomatiğe bağlayalım gökyüzünü. Otomatiğe bağlayalım müziği. Otomatiğe bağlayalım yolculuklarımızı. Otomatiğe bağlayalım öfkemizi. 40, 43, 40, 43... Yolun yarısını çoktan geçtik ve tanık olduklarımızla yaşadık, yaşadıklarımızın yokuşuyla...

Meraklandınız.

Birazdan onları anlatacağım size...

Onlar “cazibe merkezi” olmaktan başka bir şey bilmediler ve yaşamı çürüten cazibe merkezleri inşa ettiler. Mezarlıklar kurdular, göz alıcı mezarlıklar! Plazalarda, gökdelenlerde markalaşmayla yaşayan ölüler, onlar... İmaj, düşünce, duruş ve hakikat değiştiren, tüketimci, yeni nesil hareketli mezarlıklar. Her sabah ve akşam yeniden ölen mezarlıklar. Onlar gücünü tüketimden alır. Tüketilmiştir doğumları...

Biz onlardan farklıyız.

“Onurumuzla öldük.”

“İyi ki ölüm var!”²

Rahatım!

Rahatım! Ne olursa olsun ölüm kazanacak, ama, rahatım,
iyi ki ölüm var!

---

² Ece Ayhan

Sistem bir dipsestir. İnsanların zihninde bulduğu bir iğne deliğinden bir iğne gibi geğer. Herkesin zihnini iğneler sistem, kendine.

Ben mi... Ben her Şeyin dıŐındayım, her Şey de benim dıŐımda... Çünkü lm gördüm ben, ölümü biliyorum ben.

“Hiç kimseye güvenemezsin, özellikle de hukuka, hâkimlere ve avukatlara!” demişti Duygu. “Neden” diye sordum, “Çünkü hayat adil değildir.” dedi.

Nisan 2019

Cebimdeki tek parayı (5 TL) bir garibana verdim.
Gariban dedi ki “Bu parayla bir Şey yapamam abi...”
“Ben de...” dedim.

Düşündüm de...

Sonuçta; iş gelir zamana dayanır.

Duygu...

Sen yokken manzaraları görmüyorum. Oysa gökyüzü hatırlanabilir bir şeydi.

Gökyüzü buz kesti.

“Gelmeyecek olanı bekliyoruz” ³ bu yerde yolumuza bekleyerek devam ediyoruz.

Kadıköy'ün harcıâleminde, gözü yaşlı Nisan'ların Körler Ülkesi'nde, sokaklara düştüm. Nasıl bir yalnızlık bu kalabalıkta hissettiğim, anlatamam.

Sokaklar kaldırımlar benden hızlı ilerliyor. Kaldırım taşları benden hızlı duruyor. Sokak lambalarının gölgesi benden hızlı yayılıyor. Ürkek kedilerin varlığı benim varlığımdan daha güvenli. Sokaklar, hızlı duruyorlar.

Burada tüm yollar -kendime- bana çıkıyor. Ben de nereye çıksam yol oluyor. Yolda yaşıyorum.

Zaman kötücüdür.

Eskinin yenilenmesi, yeninin eskimesi –gene de her şeyin yıpranması...

Yaşam ölümcüldür:-

- ne olursa olsun
- olanlarla birlikte
- ölümcüldür.

Œiir, belirli bir oranda sarhoŒluk gerektirir.

Her Œeyle sarhoŒ olabilirsiniz: İsterseniz içkiyle, isterseniz de zümrüt denizleri düşünerek, adaların gizil bağlarından Œaraplarla, felsefeyle, inançlarla, baharın yalancı neŒesiyle, direniŒin omuzlarıyla, yeryüzüyle, gökyüzüyle, güneŒin yakutuyla, tarlanın hasadıyla, yumuŒak kadınlarla, sert erkeklerle, ne ile isterseniz onunla...

Sonuçta; Œiir belli bir oranda sarhoŒluk gerektirmektedir.

Erik ağacı beyazlamadığında yeryüzü ve gökyüzü ölmüş demektir. Erik ağacının baharla birlikte beyazlamasını umursamadığında yeryüzü ve gökyüzü senin için ölüdür. Erik ağacı sensiz beyazladığında yeryüzü ve gökyüzü ölmüş demektir.

Ölümün anlamıyla yaşamak istemiyorum. Fakat beyazlanan bu erik ağacında ya da İstanbul'un tüm güllerinde senin olduğunu, bu güzelliklere senin ruhunun eşlik ettiğini biliyorum.

Biricik-mu, Duygu'm...

Yaşam ölümü önemsemez gibi davranır. Ve fakat, ölüm öncüdür, yaşamın önündedir.

Ölüm, yaşamdan daha gerçektir, daha öncedir.

Ölümün yaşamdan haberi var mı? Acaba evrende, evrenin fiziğinde -uzay zamanda- hangisi daha yoğundur?

Ölüm mü... Yaşam mı?

Bildiğimiz kadarıyla, evrende, ölüm baskın olsa gerek...

Evrende yalnızlığın biçimlerinden başka bir Şey yoktur.

Yaşamın ölümden haberi var, ancak yaşam ölüme anlam veremiyor. “Ölüm” kelimesi dile getirildiğinde, yaşam için, anlamların hepsi ortadan kalkıyor. Ölümün tınısı bile yaşamdaki anlam kırıntılarını silmeye yeter.

Kendisi...

Kendisi dile getirilemez -anamlı olarak- ölümün!

Tüm bunlar “yokluğun” hesapsız gerçeğini imlemektedir.

İnsanın söyleyecek, imleyecek bir şeyinin olmaması:
Ölüm!

Ölüm imlendiğinde her şey anlamını yitirir.

Tüm gevezeliklerden, konuşkanlıklardan sıyrılmaktır
ölüm...

Ölüm, sessizlikle buluşmaktır.

“Birbirimizi sevmenin birçok farklı yolu var.” demişti Duygu. O güne kadar duyduğum en güçlü sevgi sylemiydi bu.

Yaşam solunumun sürekliliğidir. Her şeyin birbirine solunumunun...

Bir dua:

“Bu çiçekler, otlar, Allah’ım... Mezarlıkta yeşeren, renklenen... Hem yaşamın hem de ölümün mimleridir Allah’ım!”

“Karıncalar var” diyor ölüm.

“Çiçekler ve ağaçlar ve nehirler de var...” diyor ölüm.

Kendini bilmez bir coşkuyla durur ölüm:
Gecenin rengi her yere yayılır.

Gece, m¼rekkabini akıtarak her kuytuya kendisini yazar.
l¼m de, böylece, her yerdedir.

Bir gecenin içinde sessizce açmasından -ve aynı gecenin
içinde sessizce ölmesinden- hemen önce:

Manolya.

Soruyor: “Sen hiç toprakla örtündün mü?”

Duyamadığın sessizliğin adı; ölümdür.

Dünya, biricik mezarımızdır.

upas

upas.evvel.org

İstanbul, 2019